

Давяраюць нам – і гэта прыемна!

У нядзелю сваё прафесійнае свята адзначаць работнікі чыгуначнага транспарту.

Чыгуначная станцыя Валожын размешчана ў Гародзьках. Тут працуюць 11 чалавек: 5 дзяжурных па станцыі, 3 білетныя касіры, 2 прыёмздатчыкі груза і багажу. Кіруе калектывам Аляксандр Скапец.

Завітаўшы на станцыю з нашага вірлівага свету, трапляеш нібы ў іншае вымярэнне – спакойнае, дакладнае, няспешнае. Перад будынкам стаіць з дзясятка легкавых аўтамабіляў, паблізу абсталявана спецыяльная пляцоўка для веласіпедаў – іх, дарэчы, прыпаркавана больш за 20. Гаспадароў транспартных адзінак нідзе не бачна, прытым, што ў бліжэйшыя гадзіны па раскладзе прыбыцця цягнікоў не было. Аляксандр Вікенцэвіч адразу ж тлумачыць:

– Людзі прыязджаюць з розных населеных пунктаў, каб перасесці на цягнік і даехаць да месца работы. А ўласны транспарт пакідаюць на стаянцы – бывае, што і не на адзін дзень. Давяраюць нам – і гэта прыемна.

Некалькі гадоў таму будынак станцыі капітальна адрамантавалі: пасажыраў сустракае сучасная зала чакання – камфортная і досыць утульная, усе астатнія памяшканні – для службовага карыстання.

– Асноўнае прызначэнне чыгункі – перавозка пасажыраў і грузаў, – расказвае Аляксандр Скапец. – На сёння са станцыі Валожын можна даехаць у Маладзечна, Ліду, Гродна, Мінск, Віцебск, Магілёў. А ў білетнай касе набыць білет на любую станцыю – як па Беларусі, так і за межы нашай краіны.

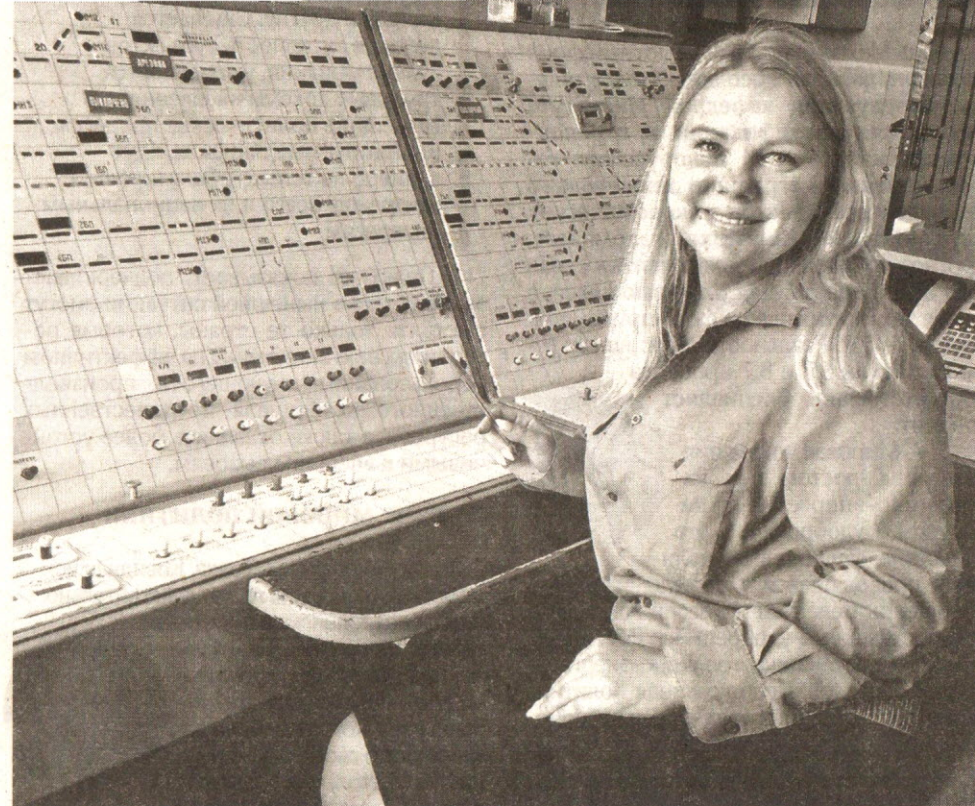
Сёлета ў снежні беларускай чыгункі споўніцца 160 гадоў. Але, нягледзячы на досыць унушальную лічбу, яна паранейшаму застаецца запатрабаваным відам транспартных зносін.

– Лічу, што ў наш час чыгунка – самы небяспечны, надзейны, даступны і танны від транспарту. Напрыклад, білет да Маладзечна каштуе 1 рубель 19 капеек, а пенсіянерам з 1 мая па 31 кастрычніка прадастаўляецца скідка на праезд у памеры 50 працэнтаў. У параўнанні з 2021 годам і за сем месяцаў сёлета назіраецца значны рост продажу білетаў. Зніжэнне пасажырапатоку адзначалася ў сувязі з кавідінфекцыяй – і то, невялікае, – працягвае начальнік станцыі. – Зусім хутка, ужо ў верасні, пачнецца пагрузка цукровых буракоў – будзем адпраўляць на станцыю Гарадзея, таксама цяпер ідзе прыём зерня на Маладзечанскі камбінат хлебапрадуктаў. Увогуле за суткі праз станцыю праходзіць больш за дваццаць цягнікоў – рэгіянальных і міжрэгіянальных ліній, грузавых дызеляў. Вельмі важна і тое, што рух цягнікоў адбываецца строга па раскладзе – усё раслісана па хвілінах.

Па словах Аляксандра Вікенцэвіча, калектыў падабраўся дружны і згуртаваны – кожны ведае свой ўчастак работы, добрасумленна і адказна да яго адносіцца. Цяжкі кадры няма – людзі працуюць дзесяцігоддзямі, наадварот: для работнікаў чыгуначнага транспарту больш характэрны сямейныя дынастыі, што гаворыць пра стабільную работу галіны. Да таго ж прадугледжаны добры сацпакет і дастойная заробатная плата.

Вялікая ўвага надаецца культурным і ветлівым зносінам з пасажырамі. Таксама існуе кантакт-цэнтр, які працуе кругласутачна.

Сам Аляксандр Скапец прыйшоў сюды на працу ў 1996 годзе: пачынаў манцёрам пуцей. Пасля атрымання спецыяльнай

Дзяжурны па станцыі Алена ЛУКШЭНАС умела кіруе рухам на чыгуначным транспарце. Участак работы вельмі адказны, бо ад дакладнасці яе дзеянняў залежыць бяспека перавозак. Працаваць на гэтай пасадзе можна толькі са спецыяльнай адукацыяй. Яна – прафесіянал сваёй справы і перадае вопыт маладым калегам. На чыгуначным транспарце працуе амаль уся сям'я: дзве сястры, муж, свёкар. Сам рух па стальных магістралях, людзі, што праязжаюць у вагонах, – гэта і ёсць штодзённая любімая работа.

адукацыі перавёўся дзяжурным па станцыі і ўжо дваццаць адзін год узначальвае мясцовую чыгунку. Ён – прадаўжальнік сямейнай дынастыі, якую ў 1978 годзе на пасадзе таварнага касіра распачала матуля Ніна Міхайлаўна і адпрацавала больш за 35 гадоў. Жонка Віялета – таксама работніца станцыі, па бацькоўскіх сцэжках пайшла і дачка Карына: на сёння яна ўжо трэцякурсніца Беларускага дзяржаўнага ўніверсітэта транспарту – адзіная у нашай краіне ВНУ ў Гомелі, якая рытуе чыгуначнікаў.

– Работу сваю люблю, тут няма рудзіны: штодзень – новыя людзі, новыя зносіны. Я тут, можна сказаць, вырас і з 18 гадоў працую. Ведаю кожны ўчастак работы і магу пад-

мяніць любога спецыяліста. А ў нашай сферы гэта вельмі важна, – адзначыў А. Скапец.

Яшчэ адна дэталю, якая ўразіла і кранула: яна тычыцца менавіта ўвагі і павягі да нашай газеты. Кіраўніцтва Мінскага аддзялення Беларускай чыгункі выпісвае на дзве чыгуначныя станцыі, што размешчаны на тэрыторыі раёна, “Працоўную славу”, за што ім вялікае дзякуй! Прыхільнікам раёнкі з’яўляецца сам Аляксандр Вікенцэвіч, прыходзіць яна і ў дом яго матулі. Таму, спадзяюся, што ім будзе прыемна прачытаць і пра сябе на старонках любімага выдання напярэдадні прафесійнага свята.

Алена ЗАЛЕСКАЯ
Фота Сяргея БОБРЫКА